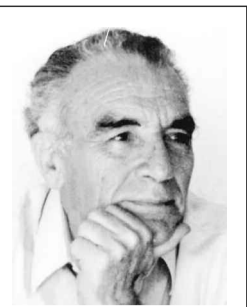

Τεχνητή η “πτώχευση” και σκόπιμη η “τεχνογνωσία” του Δ.Ν.Τ.

Ανέλαβε ο κ. Παπανδρέου με το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης (Π.Σ.Α.) ν' αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση του ελλείμματος. Όλοι γνωρίζουν την ύπαρξή του, πώς δημιουργήθηκε και ότι κάθε χρόνο μεγαλώνει επειδή αναγκάζομαστε να δανειζόμαστε, γιατί πάσαμε να παράγουμε.

Γράφει ο
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Να το μειώσει, λοιπόν, το έλλειμμα, αφού εισπράξει το κράτος αυτά που του οφείλονται. Να στρίψει ο κυβερνήτης το τιμόνι, για να μην πέσει το καράβι στο παγόδουνο, που όλο το πλήρωμα, η διοίκηση, το βλέπει ότι πάει κατ' επάνω του. Κι όμως, την ώρα που χρειάζεται, όλος ο κρατικός μηχανισμός, ν' ανασκουμπωθεί και ν' ανακαλύψει νέους κανονισμούς να βρουν άλλο προσανατολισμό, όχι μόνο δεν μπορούν να χαράξουν νέα ρότα, στασιάζουν. Σταματούν να μάχονται. Απεργούν. Ποιον θα πλήξει η εξέγερση, η ανταρσία; Μα φυσικά τους αδύνατους τα κατώτερα αδέλφια.

Κι έτσι έρχονται τα χειρότερα. Να οδηγηθούμε σε βαθύτερη κρίση, όταν ληφθούν αναστηρότερα μέτρα, το “πλάνο μπι” που σημαίνει κατεδάφιση των κατακτήσεων, με κατάργηση του 14ου μισθού, την αύξηση του Φ.Π.Α. κατά δύο μονάδες, του τέλους κανονισμών για δεύτερη φορά, συρρίκνωση των κοινωνικών πα-

ροχών, περιορισμό του ελέγχου των ΔΕΚΟ από το κράτος και το χειρότερο την “απόλεια μέρους εθνικής κυριαρχίας.” Με τις απεργίες θα πετύχουμε την αύξηση της παραγωγικότητας; Πρωταγωνιστές της ανάκαμψης της οικονομίας είναι ο εργάτης, ο αγρότης και η μεσαία τάξη. Αν δεν δεσμευτούν αυτές οι κοινωνικές ομάδες, ότι τίθεται αλληλέγγυες στις προσπάθειες της κυβέρνησης για τη βελτίωση σ' όλους τους τομείς της Ελληνικής παραγωγικότητας έχουμε χάσει το παιχνίδι από χέρι. Υπάρχει από παντού δυσανεμία, από τ' αγροτικά συνδικάτα, από την Γ.Σ.Ε.Ε., από την ΑΔΕ-ΔΥ, αλλά και από μέρους κυβερνητικών βουλευτών, όμως όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι ο πρωθυπουργός έχει επιφορτισθεί με την ευθύνη να συνεγείρει τον πληθυσμό της χώρας και να φέρει εις πέρας μια τεράστια κοινωνική υπόθεση και ότι σε τέτοιες δυσκολίες χρειάζεται οι εκπρόσωποι του κόμματος εντός ή εκτός κυβερνήσεως ν' απο-

κτήσουν αξιοπρέπεια, ν' αντιληφθούν την αγωνία του και να υπερασπιστούν την πολιτική του.

Το πλέον, όμως, ανησυχητικό είναι τι θα γίνει, όταν εφαρμοστεί η “τεχνογνωσία” του Δ.Ν.Τ., ενός από τους τρεις που ανέλαβαν να μας επιτηρούν μέχρι ν' αποδώσουν τα μέτρα του Π.Σ.Α. ή άλλων που θα μας υποχρεώσουν να πάρουμε. Αλλά γιατί διάλεξαν εμάς; Για να παραδειγματιστούν και να φοβηθούν οι άλλοι της Ευρωζώνης, που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση; Οι ευρωτράπεζες μας έχουν κηρύξει ατύπως σε “πτώχευση”. Μας μέμφονται για το δάνειο, που χρειάζομαστε το 2010 εκ 53 δισ. ευρώ, αλλά δεν ακούσαμε τίποτα για αυτό της Γαλλίας εκ 395 δισ. ευρώ, της Ιταλίας εκ 460 δισ. ευρώ ή του Βελγίου εκ 90 δισ. ευρώ. Τι παιχνίδι παίζεται στις πλάτες μας; Πάντως όποιος κι αν μπήκε το Δ.Ν.Τ. στις χώρες του τρίτου κόσμου και του ανατολικού μπλοκ μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ απέτυχε. Και εμείς διαθέτουμε ε-

μπειρία.

Και όταν λέμε “απόλεια μέρους εθνικής κυριαρχίας” μην πάει το μυαλό μας ότι μπορεί να χάσουμε κανα νησί. Κυρίαρχο δικαίωμα είναι και αυτό της ψήφου στην Ε.Ε. Θα αποφασίζουν για εμάς, χωρίς εμάς, εφαρμοζόμενες τη συνθήκη της Λισαβόνας. Οι Ευρωκυρίαρχοι θα μας πουν: “Εφ' όσον βρισκόμαστε σε “επιτήρηση” χάνετε το δικαίωμα ψήφου. Μας αρέσει δεν μας αρέσει, μάλιστα όταν θα πρόκειται να παρθούν αποφάσεις για Τουρκία και Π.Γ.Δ.Μ.

Και όμως, ενώ οι Ευρωπαίοι απορρίπτουν την απομάκρυνση μας από μέλος της Ευρωζώνης, δεν μας προσφέρουν οικονομική στήριξη, αλλά επιτρέπουν την “συνδρομή” του Δ.Ν.Τ. που συνεπάγεται ταπεινώση για το Ευρωγκρούπ. Η αξεκαθάριστη θέση τους είναι ένας παράγον που μας κάνει “αδύναμο κρικό” και εντείνει την όρεξη της διεθνούς κερδοσκοπίας. Ο ιός της πτώχευσης είναι κατασκευασμένος!

Μανώλης Σολανάκης: Ο αειθαλής μαχητής από τη Σπίνα

Στον απόηχο των 14 συλλήψεων στο Αποπηγάδι

Γράφει ο
ΚΩΣΤΗΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ*

Ανέκαθεν στους κοινωνικούς αγώνες τον καιρό της ειρήνης και στα πεδία των μαχών στον πόλεμο, αναδεικνύονταν ηγετικές φυσιογνωμίες που ενέπνευαν το σεβασμό, οδηγούσαν και σηματοδοτούσαν τα γεγονότα.

Δεν αποτελεί εξαίρεση ο διαδραματιζόμενος αγώνας των κατοίκων, των ριζιμιών χωριών του Αποπηγαδιού, ενάντια στην επιχειρούμενη σύγχρονη εισβολή των πολυεθνικών στον τόπο τους, με αφορμή την κλιματική αλλαγή και την “πράσινη” ανάπτυξη.

Γιατί ως τέτοια την αντιλαμβάνεται -και δικαίως με τον τρόπο που επιβάλλεται- ο Μανώλης Σολανάκης από την Σπίνα, που λέει χαρακτηριστικά: “Ποια είναι η Δημοκρατία που πάνε με το ζόρι να πάρουνε των ανθρώπων τις περιουσίες -Οχι- μόνο αυτό δεν λέγεται Δημοκρατία.”

Ο Μανώλης γέννημα θρέμμα του Αποπηγαδιού και της Σπίνας από το 1924, ήταν 17 χρονών όταν ακολουθώντας τον πατέρα του Κωστή, έλαβε το “βάπτισμα” του πυρός, πολεμώντας τους ναζί στα Φλώρια και το Φαράγγι της Καντάνου. Στη συνέχεια, “εδαστούσε το όπλο, τέσσερα χρόνια, επολέμησε τους Γερμανούς, που τον πήγανε για εκτέλεση δυο φορές, μα δε τον ένοιαξε μόνο επέλεψε.”

Μπορεί ο Μανώλης μετά

τις σαράντα ημέρες φυλάκισης στην Αγιά, να γλίτωσε από τύχη την εκτέλεση, μα δεν συνέδη το ίδιο και στον μεγαλύτερο αδελφό του Γιώργο, που θανατώθηκε έπειτα από φρικτά βασανιστήρια, όταν δεν ομολόγησε που είχαν κρύψει το όπλο-λάφυρο που ο πατέρας τους είχε κερδίσει στην μάχη των Φλωριών.

Για να ζήσει μέχρι σήμερα ο Μανώλης ειρηνικά, μέσα στο απαράμιλλη φυσικής ομορφιάς τοπίο που αγάπησε και προστάτευσε, σπαταλώντας ελάχιστη ενέργεια και συμβάλλοντας σχεδόν μηδενικά στο “φαινόμενο του θερμοκηπίου”. Μέχρι που οι νομικοί εκπρόσωποι της εταιρείας, συνοδεύει ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων, ήρθαν να τον διατάξουν ξεδιάντροπα, να φύγει από τον τόπο που γεννήθηκε, μεγάλωσε, πολεμήσε για την πατρίδα του. Που πότισε με τον τίμιο ιδρώτα του για και να ζήσει αυτός και τα παιδιά του.

Και φωνάζει με αγανάκτηση: “Μα νά’ ρθουνε σήμερα οι δικοί μας, να μας πάρουνε τούτανε τα δουνά, που’νε δαμμένα με αίμα, που δεν τα πάτησε μήδε Ενετός μήδε Τούρκος;”

-Οχι- Μολών Λαβέ! Εγώ πρώτος θα πολεμήσω! Δεν θα αφήσω τα Σπινιωτάκια να ξεπουλήσουνε τη Σπίνα, απάντησε και χωρίς να φορά κουκούλα, χωρίς να κρατά σιδερολοστούς, μόνο με το μπαστόνι του αντί τουφέκι, τρά-

θηξε στις 10 του Φλεβάρη τον ανήφορο με τα πόδια, δεκαεφτάρης και πάλι. Για να προφτάσει πρώτος απ' όλους τις μπουλντόζες με την πολυπληθή φρουρούμενη αντιπροσωπία της εταιρείας, που ανέβαιναν με τα τζιπ της “προστασίας του πολίτη”. Και όταν ήταν έτοιμες να ξεσκίσουν... τη ζωή του, το πολυγαπημένο του Αποπηγάδι, να τις “απειλήσει”: “Να φύγετε, να πάρετε τα μηχανήματα και να φύγετε, να μείνουνε οι περιουσίες μας, να μείνουνε τα νερά μας, να μείνουνε τα δουνά μας!”

Μπορεί κάποια στιγμή “ζυγιάζοντας” τον εχθρό, να υπερίσχυσε ο πατέρας και εφώνασε, “προς Θεού μη μας εμπλέξετε, τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου, εμένα δε με νοιάζει”, μα γρήγορα υπακούοντας στην αρχέγονη εντολή του Καπετάν Κουμή, που “εί-

στις 24 του Μάη στο Φαράγγι, “δίκαια πολέμο από τότε που ήμουνα 17 χρονών και θα συνεχίσω να παλεύω για την Ελευθερία, για να λέω των ανθρώπων πια είναι η ζωή, πως η Ελευθερία είναι πάνω απ' όλα!” και γιατί όπως μας παράγγειλε, “δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε, την ιστορία, γιατί ξεχνούμε τον εαυτό μας, ξεχνούμε ποιο είμαστε, ξεχνούμε οι νέοι μας ποιο είνα!”

Μανώλη Σολανάκη, μείνε ήσυχος, δεν θα ξεχάσουμε, θα είμαστε πάντα δίπλα σου και συγχώρεσε μας για το “παππού”, μα είναι τα λόγια του σοφού μας Νίκου Καζαντζάκη, από την “Αναφορά στο Γκρέκο”, που ταυριάζουν στην περίπτωση:

-Παππού αγαπημένε, είπα δώσ' μου μια προσταγή...
-Φτάσε όπου μπορείς, παιδί μου...

-Παππού, φώναξα τώρα πιο δυνατά, δώσ' μου μιαν πιο δύσκολη, πιο κρητικιά προσταγή...

Φτάσε όπου δεν μπορείς! Όσο για εσάς, αγαπητοί μας της Κυβέρνησης, της νυν, της πρώην και της επόμενης, βάλτε το καλά στο μυαλό σας: Όσο υπάρχουν Μανώληδες που διώνουν την “πράσινη” ανάπτυξη με

αυτόν τον τρόπο, αυτή -ίσως και εσείς- θα έχετε οικτρά αποτύχει.

* Κοινωνιολόγος, e-mail: petrakiskostis@gmail.com

